

Alsó-Sziléziában jártunk

Egyesületünk 2017. évi útját olyan vidékre szerveztük, amely az eddigi utak után a legtöbb újdonságot nyújtja – a lengyel tagjainknak is! Eddig a déli, délkeleti részeket jártuk be, most nyugatabbra mentünk, elhagytuk a Kárpátokat, és a Szudéták vidékét, **Alsó-Sziléziát** keressük föl. Gyönyörű tájak, műemlékek vártak ránk.

A **Klodzkó-völgy** és környéke, mely Szilézia része, volt a tanulmányút célpontja. Szilézia a történelemtanulás során sokszor szóba kerül, de nehéz összefüggéseiben átlátni a történetét. A legnagyobb része ma Lengyelország határain belül fekszik, kis része Csehországban és Németországban van.

A területnek nagyon viharos története van, ezt próbáltuk föltárni, most csak néhány fontos dolgot emelek ki.

Ez az eredetileg színlengyel vidék a 14. században átkerült a cseh királyhoz. Mikor Mátyás királyunk cseh király is lett, sürgős szükségét érezte, hogy rögtön bevonuljon a területre és megmutassa a katonáit – demonstrálandó, ki is az úr éppen. Nagyon szeretett itt tartózkodni, Corvin János anyja is boroszlói (Wroclaw) polgárlány volt. Mátyás után közös magyar-lengyel-cseh királyaink voltak. Úgyhogy Mohács után velünk együtt ez a rész is ment a Habsburgokhoz. Majd mikor Mária Terézia trónra jutott, a porosz király egy örökösödési háborúban elfoglalta Szilézia nagyobb részét. Kisebb része maradt Habsburg-fennhatóság alatt. Az I. világháború végén vita van a terület fölött, egy részét Csehország (Csehszlovákia) kapja meg, nagyobb része Németországnál marad. A II. világháború után pedig a legnagyobb része Lengyelországhoz kerül, a németek nagy részét kitelepítik, helyükre az Ukrajnához átcsatolt területekről lengyelek érkeztek. Ki kell emelni a reformációt is, hiszen az egyik megtekintett templom (Swidnica) ennek az emléke.

Az utcákon sétálva úgy érezzük, akár itthon is lehetnénk. Az utcakép hasonló, hasonló barokk templomok, hasonló barokk Szentháromság-szobrok, hasonló épületek.

Alsó-Szilézia számtalan látnivalóval csalogatja a turistákat. A természetbarátokat, gyalogtúrázókat várja a Szudéták hegylánca: gyönyörű erdőségek, két nemzeti park. E sajátosságok mellett Alsó-Szilézia egyik legfőbb vonzereje, hogy Lengyelországban itt található a legtöbb műemlék.

Klodzkó volt a központunk, a Willa-Klodzko Zacisce a szálláshelyünk. A szállással elégedettek voltunk, az ellátás is megfelelő volt, különösen a reggeli. De nem voltak berendezkedve igazán az egyéb igények kielégítésére (pl. nem volt italválaszték, ha volt ital, az meleg volt.)

Odafelé megálltunk Csehországban 2 helyen, **Lednicében** a kastély parkjában sétáltunk, **Nove Mesto nad Metujiban** a főteret és a kastélyt néztük meg.

Második nap volt a „megerőltető” nap: 200 km-t utaztunk, megnéztük **Zabkowice Slaskie-t**, a városka neve a német uralom alatt Frankenstein volt, innen kapta a nevét a szörnyalak. Érdekes volt a gótikus ferdetorony – a társaság fele föl is ment, és persze itt is vannak vármaradványok. Utóbbi csak néhány fűrgő lábú látta...A főtéren a városházát csodáltuk meg, különösen, hogy itt található a könyvtár is.. Utóbbinak a mosdóját többen fölkeresték – nagyon ügyesen arra hivatkoztak, hogy mi is könyvtárosok vagyunk. ☺

Swidnica következett, itt az evangélikus béketemplomot tekintettük meg, mely a világörökség része. A béketemplomok fogalma összefügg a reformáció-ellenreformáció, illetve Szilézia hányatott történelmével. Fölkerestük a Szent Szaniszló és Szent Vencel katedrális is, ahol néha fölűnnek a gótika emlékei is, bár a barokk ezt is elnyomja – ahogy a béketemplomban is - az eredeti emlékeket.

Bolkówban egy Piast-várat (romot) láttunk, többen fölmentek a toronyba is. Ezután következett Ksiaz kastélya, amely talán a legnagyobb attrakciónak számított az utunkon.

A Wałbrzych külterületén álló vár méreteit tekintve Szilézia legnagyobb, Lengyelország harmadik legnagyobb vára. A 410 m magas, óriási sziklára épült vár szinte beláthatatlan méretű. Van magyar vonatkozása is, hiszen 1472-ben Hunyadi Mátyás elfoglalta és építkezett is itt reneszánsz stílusban. Bár, amikor rákérdeztünk, az idegenvezető nem igazán emelte ki ezt a tényt. A várat 12 teraszos kiképzésű díszkert veszi körül – mindenkinek szép élményt jelentettek.

Érdekesség, hogy a kincsekkel teli gyönyörű épületet a II. világháborúban Hitler kinézte magának és abban 1941-től egy titkos erődítményt építtetett ki.

Este a szálláson vacsora után éneklésbe fogtunk, magyar és lengyel dalok hangzottak el fölvaltva – különböző színvonalon. ☺

A **harmadik nap** lett volna a „pihentető nap”, ez annyiban igaz volt, hogy csak 70 km-t utaztunk. Dehát azért jöttünk, hogy minél többet lássunk! Idegenvezetővel mentünk először **Paczków** városkába, a „sziléziai Carcassone”ba. Végig megmaradt a középkori, 4 kapus, gótikus városfala, kb. másfél kilométer körbe, picit mentünk mellette, majd az erődtemplom felé indultunk. Hatalmas, erős, várszerű, középkori. Nevezetessége a belsejében lévő kút. A kisváros ritka élményt nyújtó műemlékeinek, valamint természeti és tájképi értékeinek köszönhetően érdemel figyelmet, bár eléggé lepusztult állapotban van.

Kamieniec Ząbkowicki következett, ahol egy 19. századi kastélyt néztünk meg. A története érdekes (Orániai Marianna és családjához kapcsolódik), de számomra sok furcsaság volt az egyébként gyönyörű kastélyban. Viszont turistacsalogató lesz, ha befejezik a restaurálást! Érdemes megnézni a fotókat!

Ezután „hazamentünk”, **Klodzkóba**. Eddig csak átutaztunk 27 ezres lélekszámú városkán, amely tulajdonképpen katonai támaszpont volt a különböző időkben (talán még most is van ilyen szerepe). Most végre meg is néztük. Igaz, éppen autóverseny volt, lezárva a belváros bizonyos útjai, de kis gyaloglással elértük a központot, Átmentünk a kőhídon, amely a prágai Károly-híd mása, megnéztük a Ferences-templomot, a városházát kívülről, a Ryneket. Az idegenvezetőtől részleteket tudtunk meg az árvizekről (a Nysai Klodzka folyó mentén fekszik, de több patak is érinti a völgyet)

A porosz időkben épült erőd hajazott a komáromi erődre (természetesen, hiszen azonos elv alapján épültek), érdekes volt, próbálták az erőd életét is bemutatni (nagyon helyesen, mert csak így lehet látogatókat vonzani). Láttuk A 4 páncélos meg a kutya filmből a tankot, lefotózták magukat egyesek az emblemikus tárggyal. ☺ Megnéztük még a kéttornyú katedrális is. a városban.

Este ismét daloltak azok, akiknek kedvük volt, mások relaxáltak, beszélgettek, sétáltak stb.

A **negyedik napon** hárman szentmisére mentek, míg a társaság nagyobb része ajándékokat vásárolt. Időben elindultunk hazafelé, bár a GPS picit elkanyarított bennünket egy rosszabb útra. De volt időnk megállni Olmützben is, mert addigra az az utastársunk is jobban lett,

akinek vesegörcse volt. Olmütz főtere a Szentháromság-szoborral, gyönyörű, láttuk az Óratornyot is, de a városháza körbe volt „csomagolva” tatarozás miatt.

Összességében ismét tartalmas 4 napot zártunk: kicsit sokan voltunk (51 fő), ez nehezítette a szervezők dolgát. Zömmel toleránsak voltak az utastársak egymáshoz, persze ehhez az is kellett, hogy a busz- és szobabeosztás rendben legyen előre – és ez az én felelősségem volt. A mintegy 1400 km-es út nem volt könnyű, de a látottak kárpótoltak bennünket.

És azért voltak kicsi „helyzetek”, ez talán a beszámolómból is kiderül. Az idő végig kedvezett nekünk (hiába, na, a pozitív kisugárzás megteszi a hatását! ☺) Paczkówban csöpörgött az eső egyedül – és nem volt nagy meleg sem!

Összbenyomásaim röviden. Kicsit lepusztultabbak a települések, mint várható volt. A barokk mindenre rányomja a bélyegét, de ez természetes is. Kevés a magyar látogató, többször ránk csodálkoztak, hogy „jé, magyarok!”, pedig érdemes meglátogatni a környéket.

Megint sokat tanultunk az út során, ajánlhatjuk másoknak is.

A költségek: 13 ezer Ft+ 435 Zloty, ez tartalmazta a félpanziós ellátást, a belépőket, a buszköltséget, parkolókat stb, apróbb kiadások.

Bazsóné Megyes Klára